

[Erik B. Smith]

Videre hedder det i aktstykket:

»FN's appel for andet halvår 1992 for Afrikas Horn alene lyder på godt 6,6 mia. kr.«

Man skal vist være mere end almindelig optimist for ikke at blive grebet af desperation, fortvivlelse og magtesløshed. Opgaven er så enorm, at den kun vil lykkes, hvis virkelig mange lande går sammen og gennem de internationale organisationer ikke alene iværksætter katastrofehjælp, men også koordinerer og støtter den langsigtede udviklingsbistand.

En langsigtet udviklingsbistand er lige så nødvendig som den øjeblikkelige katastrofehjælp. F.eks. tegner der sig også i Human Development Report fra 1992 et ganske dystert billede.

Lad mig tage et eksempel:

Landene i Sub-Sahara set over en periode på 30 år fra 1960 og sat ind i global sammenhæng: Befolkningen udgjorde i 1960 7,1 pct. af den samlede befolkning på Jorden. Dette er nu steget til 9,5 pct. Bruttonationalindkomsten var 1,9 pct. af den samlede globale indkomst. Dette er faldet til 1,2 pct. Andelen af verdensmarkedshandelen var 3,8 pct. Faldet til 1 pct. Andelen af private investeringer var 24,8 pct. Faldet til 14. Andelen af den samlede officielle ulandsbistand i verden var 8,3, og den er nu steget til 37,8 pct.

Vi kan altså konkludere her, at det eneste, der er steget, er befolkningerne og afhængigheden af de rige lande.

Bliver vi i Sub-Saharas Afrika, fortæller samme rapport os, at der for hver 40 voksne er én, der er smittet af HIV-virus. Og en million børn er smittede. Endelig, at over halvdelen af den samlede befolkning lever under den fastsatte fattigdomsgrænse.

Råvarepriserne har – bortset fra olien – igen en længere årrække været vigende på verdensmarkedet. Jeg fik forleden nogle illustrative tal bare for kaffepriserne, der i perioden 1986–92 er faldet så meget, at vi alene i Danmark har fået en fordel, der svarer til en besparelse på 6,8 mia. kr. på betalingsbalancen. Alene i år er den 1,2 mia. kr.

Den såkaldte hjerneflugt af højtuddannede fra Afrika er nu så stor, at en tredjedel af alle uddannede er rejst enten til Europa eller USA.

Sådan kan jeg blive ved. Det er svært at finde tilgængelige oplysninger, der viser, at udviklingen går i den rigtige retning.

Hvad kan vi så gøre i Danmark? Vi er jo kun et lille land, og selv om vi med rette er stolte af, at vi betaler 1 pct. af vores bruttonationalprodukt i udviklingsbistand – et beløb, vi i øvrigt i Socialdemokratiet ønsker over en årrække skal stige til 2 pct. – er der unægtelig grænser for vores formåen, når vi er alene. Heldigvis er vi jo ikke alene om opgaven. Gennem FN har Danmark store muligheder for at presse på. Tænk blot på, at de nordiske lande afholder 30 pct. af udgifterne i UNDP! Den indflydelse kan bruges til andet end at få et indkøbskontor til København.

Dansk politisk pres må øges til støtte for FN's katastrofekontrakt. Rædselsskildringerne fra Somalia, hvor i titusindvis af mennesker er døde af sult, og hvor lokale krigshære og bander har taget magten i hver sit område, er ikke kommet bag på FN-organisationen. FAO har længe og i god tid tændt advarselsslamperne, men da reaktionen kom, kom den for sent, og den var absolut utilstrækkelig.

Mens den internationale hjælp til Somalia er blevet kolossalt kostbar som følge af udgifter til militær indgriben, etablering af luftbroer, permanent nødhjælp og i hundredtusindvis af flygtninge, går udviklingen i Mozambique med hastige skridt i retning mod et nyt Somalia – en udvikling, man kan undgå, hvis Danmark benytter sit kommende formandskab i EF til at støtte den spinkle fredsproces, der er kommet i stand ved underskrivelsen af våbenhvilen i oktober.

Danmark og EF må give et øjeblikkeligt tilsagn om betydelige økonomiske bidrag, som sikrer, at FN får mulighed for at opstille en styrke på 3.500 mand til at overvåge våbenhvilen og etableringen af en fælles hær. Danmark og EF må også stille betydelige midler til rådighed til støtte for demobiliseringsprocessen, for ved etableringen af en hær på 30.000 mand betyder det, at op mod 100.000 soldater skal demobiliseres inden for 6 måneder.

Kampene i Mozambique har i mange år taget karakter af røverier og voldelige overfald mere end egentlige kamphandlinger, og det er klart, at hvis ikke disse soldater, der er blevet afvæbnet på begge sider, får tilbudt muligheder for at etablere sig i et civilt liv med arbejdsindtægter, kan det ikke undgås, at de danner bander, der tager sagen i egen hånd.